

Dreamy

ကျွန်တော်ချစ်သော မိန်းကလေး

ကျွန်တော်ချစ်သော မိန်းကလေး

ဘာမှ မဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလည်း

မိန်းကလေး မင်းစောင့်နေတယ်ဆိုတာ

ကိုယ်သိတယ်။

Ep 1

ဝေါ ... ဝေါ ...

ရာသီဥတု သာယာတဲ့ နေလေးတစ်နေ့ပါ။ ကောင်းကင်ကြီးက လည်း ကြည်လင်နေပြီး ပင်လယ်ရေပြင်ကလည်း လှိုင်းတွေနဲ့ အတူတဝေါဝေါနဲ့ ကယက်ထနေ၏။ ကျောင်းပိတ်ရာသီ ဖြစ်သည့်အတွက် ချောင်သားမှာ လူတွေကျနေ၏။ များ ပြားလှတဲ့ ကမ်းစပ်မှာ ရေဆော့နေတဲ့ သူတွေကြည့်ပြီး သူမအကြံထုတ်နေသည် ။

"ဒီအချိန် ငါးကင်တွေ လိုက်ရောင်းရင် အတော် ရောင်းကောင်းမှာ ပဲ
"

သူမနာမည်က ယွန်း ... အသက် ၁၃ နှစ်ရှိနေပြီး ချောင်းသာနားမှာ နေထိုင်သူဖြစ်သည် ။ ငါးကင်ရောင်းရင် ငါးသည် ဒိုင်ဆီကို ဦးတည်ပြီး

သွားနေစဉ် လူတွေရှင်းနေသည့် နေရာရောက်မှ ကမ်းစပ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ ရေဆော့နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်၏။ သူ့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။ သူနှင့်မဆိုင်ပေမဲ့ စိတ်ပူမိသည် ။ အခုချိန်ခါက ချောင်းသားကို လာတဲ့ သူတေများ တာကြောင့် လူပျောက်တာ ရှိနိုင်သည့်အတွက် သတိထားမိသည် ။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေသည့်အချိန် လှိုင်းတက်လာလို့ လဲကျသွားသည့်အခါ ပြန်မထနိုင်ရင် ရေနစ်နိုင်သည် ကိုပါ မြင်ယောင်မိတယ် ။ လူရှင်းသည့် ကမ်းစပ်နားမှာ ရှေ့လျှောက်လိုက် နောက်လျှောက်လိုက် လုပ်နေရင်း ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည် ။

"နေပါအုံး ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ ဒီလောက်များ တာ ... ဘာလို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို စိတ်ပူပြီး စောင့်ပေးနေရတာလဲ။ ငါနဲ့ လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလေ။ သူ့ကြည့်ရတာလည်း ငါနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပဲဆိုတော့ ... ငါ့လောက်တော့ မတုံးလောက်ပါဘူးလေ။ ငါပြန်သင့်လား ... ဒါမှ မဟုတ် စောင့်ပေးသင့်လား"

"ဟင့်အင်း ... မဆိုင်ပါဘူး။ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး ပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်" ရေထဲမှာ ဆော့နေဆဲ ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့ဆက်လျှောက်မိနေသည် ။

ဒုတ် ...

သူ့အကြည့်တွေက ရေထဲရောက်နေတော့ ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ အရာကို တောင် မမြင်နိုင် ဝင်တိုက်မိသည် ။ သူတိုက်လိုက်တာကို ကြည့်လိုက်တော့ အုန်းခက်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဦးထုပ်အကြီးကြီးကို မပြုတ်ကျစေရန် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ဆောင်းပြီး ဝတ်ထားတာကလည်း ဂါဝန်သေးသေးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်

တိုက်မိသည်။ ။

ယွန်းက ဝင်တိုက်မိတဲ့ ကလေးမလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

"ညီမလေး ဘယ်တွေလျှောက်သွားမလို့ လဲ။ ညီမလေးရဲ့ မိဘတွေရော ... ဒီနေရာက လူရှင်းတယ်။ မိဘတွေ နားမှာ နေသင့်တယ် ဝေါ ... ဝေါ ..."

အသက် ၁၁နှစ် ပြည့်သွားတာကြောင့် မွေ့နေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မိဘတွေက ချောင်းသာကို လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က ဂုဏ်ရှိန် .. ချမ်းသားတဲ့ မိသားစုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တာကြောင့် အလိုလိုက်ခံထားရပြီး တစ်ယောက်တည်း နေရတာကိုမှ သဘောကျသည်။ အစကတော့ မိဘတွေနားမှာ ပဲ နေပေမဲ့ လူတွေက တအားများ လာတာကြောင့် လူရှင်းတဲ့ နေရာကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရေမကူးတက်ပေမဲ့ ရေစိမ်နေရတာကိုပါ ကြိုက်သည်။ ရေစိမ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတွက် အပေါ်ပြန်တက်ရန် လျှောက်လာစဉ်

"အော့..."

တစ်ခုခုက ခြေထောက်ကိုစိုက်ဝင်သွားတာကြောင့် နာကျင်စွာ ညှိုးလိုက်ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို မကာကြည့်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် တက်လာတဲ့ လှိုင်းတွေ တက်လာတာကို မသိလိုက်။ ရေထဲမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ အားပြုထားတာကြောင့် လှိုင်းတွေဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်လေးရေထဲကိုပြုတ်ကျပြီး လှိုင်းတွေနဲ့ အတူ မြောပါသွား၏။

တစ်ဖက်က ယွန်းကလည်း ကလေးမလေးနဲ့ စကားပြောနေရင်း အမှတ်မထင်ရေထဲကို အကြည့်ရောက်သွားတော့ ချက်ချင်းပင် ထိုကော

င်လေးကို မတွေ့တော့။ သူချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ခါ ရေထဲကိုတစ်ခါ လှည့်ရှာနေသည် ။ သူ မဆော့တော့လို့ ပြန်သွားရင်တောင်မှ သူ့အရိပ်ယောင်ကို မြင်ရမှာ ပေမဲ့ ... လုံးဝမတွေ့တာကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ကလေးမလေးကိုကြည့်ကာ ရေထဲ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

ဂရု ... အဟွက် ...

အွန် ...

လှိုင်းလုံးတွေနဲ့ အတူ မြောသွားတဲ့ သူက မတ်တပ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မရ။ ခြေထောက်ကို အားပြုဖို့ လုပ်ပေမဲ့ စူးဝင်နေသည့် ခြေထောက်က အတော်နာနေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အသက်ရှူ ရခက်လာသည် ။ သူ့ပါးစပ်ထဲကို ရေတွေက အလုံးအရင်းလိုက် ဝင်လာသည် ။ ရေမျက်နှာပြင်ကိုတောင် မြင်နေရတာကြောင့် သူမြုပ်နေတာကို ခံစားလိုက်ရသည် ။

"ကျွန်တော် သေတော့မှာ လား။ မာမီကယ်ပေးပါ ... တစ်ယောက်ယောက် ကယ်ပေးပါ"

မခံစားနိုင်ဘူး။ ရေတွေအရမ်းမွန်းနေလို့ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေစဉ် သူ့ဆီကူးလာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည် ။

လာနေပြီ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်လက်ကို လှမ်းဆွဲထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် မခံစားနိုင်ဘူး ... ကျွန်တော် သေတော့မှာ လား။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ကောင်လေး"

"ယွန်း ခေါ်နေတာကြားလား"

ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ လဲ မရှိပါလား။ သူနားမှာ ရပ်နေတဲ့ ကလေးမလေးကို ကြည့်ပြီး ကလေးမလေးရဲ့ လက်ကိုဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ညီမလေးရဲ့ မိဘတွေရော"

"ဟိုနားမှာ ရှိပါတယ်မမ"

"ဒါဆို ဒီကကိုကိုကို ခဏလေးကြည့်ပေးပါလား။ ဒီကကိုကိုကိုကယ်ဖို့ ... မမလူသွားခေါ်လိုက်အုံးမယ်"

ယွန်းပြေးထွက်သွားပြီးနောက် လူနှစ်ဦးက သူတို့ ရှေ့ကနေ ပြေးထွက်သွားလို့ ပျောက်သွားတဲ့ သမီးလေးကို လိုက်ရှာနေသည်။ ။

"ခယောင်းရေ ခယောင်းရေ ..."

သူ့သမီးလေး ပြေးထွက်သွားသည့်အတိုင်း နောက်ကနေလိုက်လာရင်း လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ထိုင်နေသည့် သူတို့ သမီးလေးကို တွေ့သည်။ ။ သူ့သမီးဘေးနားမှာ လည်း လဲနေတဲ့ ကောင်လေးကိုပါ တွေ့သည်။ ။

"သမီးလေး ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ။"

"မေမေ ... ဒီက ကိုကို က ..."

သူ့သမီးဘေးကို ကောက်ပွေ့လိုက်ပြီး သတိမရတဲ့ ကောင်လေးကိုပါ စိုးရိမ်သွားပြီး သူ့ယောက်ျားကို ခေါ်ပြသည်။ ။

"ကိုရေ ဒီကောင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး"

"ခြေထောက်က သွေးထွက်နေတယ်။ အရင်ဆုံး ဆေးရုံခေါ်သွားရအောင် သူ့မိဘတွေလည်း လိုက်ရှာမှာ ပဲ"

ဆေးကုသမှုခံယူပြီး သတိရနေပေမဲ့ မျက်လုံးတော့ မဖွင့်နိုင်သေး။ ခန္ဓာကိုယ်က မာတောင့်တောင့်ပျော့အိအိကို ခံစားမိနေသည်။ နောက် ဆုံးဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့ ခြေထောက်ကတော့ မနာကျင်ပေမဲ့ သူ့လက်ဖျံတော့ နာကျင်နေသည်။ ဆေးရုံရောက်နေတာကို သိရပေမဲ့ အတွေးတွေက ရေထဲက မထွက်နိုင်သေး။ တစ်ဆက်တည်း သူ့ကိုလာကယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်ပြီး အသက်ရှူကြပ်သလိုပါ ဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ လည်း တလုပ်လုပ်နဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတာကြောင့် သူရေထဲမှာ ရှိနေသေးဟု ထင်ကာ အသက်ကိုမနည်းရှူကာ မျက်လုံးများ ပြူးကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

"သား ..."

"မာမီ"

"သား သတိရပြီလား ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သားရယ်။ မာမီကို ရင်ကျိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ "

"မငိုပါနဲ့ မာမီရယ် ... သားအခု ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလေ"

"သားသာ ... တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မာမီရင်ကျိုးရမှာ "

"မာမီ ... သားဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

ဆရာဝန်က အကုန်ကောင်းတယ် ဘာမှ ထိခိုက်တာ မရှိဘူးလို့ ပြောပေမဲ့ ရေနစ်တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာက တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သားကိုယ်တိုင်က သတိရပြီးပြီးချင်း သူဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ မေးတော့ သူ့သားဘာမှ မထိခိုက်မိထားတာကို ယုံကြည်သွားပြီး နှစ်လိုဖွယ်ပြူးကာ "သားကို ကလေးမလေး တစ်

ယောက် ကယ်ပေးတာလေ"

"သူ့နာမည်က ယွန်းလား မာမီ"

"ဘယ်ကယွန်းလဲ သူ့နာမည်က ခယောင်းနဲ့တဲ့ သားရဲ့ ။ ပြီးတော့ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး ... မာမီသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေ"

သူ့သားကိုရှင်းပြနေရင်း အရပ်လေးကိုင်ကာ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ခယောင်းကို အနားကို ခေါ်လိုက်သည် ။

"သမီးလေးရောက် လာပြီ ... လာလေ သမီး"

သူ့အမေခေါ်လိုက်လို့ ခုတင်နားကပ်လာတဲ့ ကလေးမကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုကယ်တဲ့ သူ မဟုတ်မှန်း တန်းသိလိုက်သည် ။

"မင်းကကိုကို ကိုကယ်တာလား ကလေးမ"

"ကလေး မဟုတ်ဘူး စနစ်ရှိပြီ။ နာမည်က ခယောင်း ... ကလေးလို့ မခေါ်နဲ့ ကြိုက်ဘူး"

(ဟား... ဟား ...)2

"အသက်စနစ်က ကလေး မဟုတ်ဘူး လား။ ဒါပေမဲ့ကိုကိုရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ baby လေး လို့ မြင်တယ်"

ခယောင်းက သူ့ကိုကလေးလို့ ပြောတာမကြိုက်။ ကလေးပီပီ မျက်စောင်းလေးချီကာ လက်ထဲပါလာတဲ့ အမွှေးပွအရပ်နှင့် ဂုတ်ကိုရိုက်ကာ ပြေးထွက်သွား၏။

"သားရယ် ဘာလို့ ခယောင်းလေး မကြိုက်တာကို ပြောနေရတာလဲ။ ခယောင်းလေး စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်"

သူ့မာမီပြောတာကို အာရုံမရ။ ဟိုနေ့က ရေထဲမှာ တစ်ချက်ပဲ မြင်လို

ကံရဲတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို အသည်းသန် ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ။
အဲ့မိန်းကလေးမျက်နှာကို မမှတ်မိတော့ပေမဲ့ သူ့ကိုကယ်တာ ခယောင်း
မဟုတ်မှန်းတော့ စိတ်ထဲက သေချာသိနေသည်။ ။

"သား ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

" မဟုတ်ဘူး မာမီ"

"သားကိုကယ်တာ သူ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာကို ပြောချင်တာလဲ"

"သားကိုကယ်တာ အဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် မာမီ"

"သားက အဲ့မိန်းမလေးကို မှတ်မိလား"

"ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ သားသေချာတယ်။ သားကိုကယ်တာ တစ်
ခြားတစ်ယောက်ပါ မာမီ"

"အရမ်းကြီးမစဉ်းစားပါနဲ့ ... နေလည်းကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး
။ ငါ့သားလေး ဘာမှ မဖြစ်သွားလို့ ပဲ မာမီ စိတ်ချမ်းသာတယ်"

"ကဲ အနားယူလိုက်တော့နော်။ မာမီတို့ သား သက်သာတာနဲ့ ပြန်
မယ်နော်"

"ဟုတ် မာမီ"

နှစ်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက်

"ယွန်း ... ယွန်းရေ"

"ဘာလို့ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်နေရတာလဲ မြေလှိုင်းရဲ့ "

"အဲဒါကို နောက်ထား ..."

"ယွန်း နင့်အဖေကို သွားကြည့်ဦး။ ရွာထဲ ငစိုင်းတို့အဖွဲ့နဲ့ ရန်ထပ်ဖြစ်
နေပြန်ပြီ"

"ဘာ ..."

"အဖေ"

"သွားသွား ... မြန်မြန်"

သူ့အဖေ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ချက်ချင်း အိမ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွား
သည့် ယွန်းရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ ဂရုစိုက်မိသည် ။ ယွန်းနဲ့
မြေလှိုင်းက ငယ်ငယ်လေးတည်းက အတူသွားအတူလာခဲ့သည့်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သည် ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ယွန်းက အိမ်ထဲကအပြ
င် သိပ်မထွက်ဖြစ်တော့ ရွာထဲက ကိစ္စမှန်သမျှကို မြေလှိုင်းက ယွန်းအိမ်
မှာ အတင်းလာချသည် ။ အခုလည်း သူ့အဖေ ပြဿနာဖြစ်သည် ဟု
ကြားချင်းချင်း ယွန်းဆီကို အပြေးလာကာ သံတော်ဦးတင်သည် ။

"ဒီမှာ ခင်ဗျားကြီးက အကြွေးကျ မပေးနိုင်ဘူး။ လာတော့ ဆော့နိုင်
တယ်ပေါ့။"

"လူလေးရယ် အဘလာပေးမှာ ပေါ့။ အချိန်ခဏလေးပဲ ထပ်စောင့်
ပေး။"

"ဘယ်အချိန်ထိ ထပ်စောင့်ရမှာ လဲ။ တစ်ပတ်လည်း မဟုတ် တစ်လ
လည်း မဟုတ် ဒီမှာ ကျုပ်

အလှူလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး "

ယွန်း ရွာထဲကိုဝင်ခဲ့ပြီး သူ့အဖေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်သည့် ထန်းရည်ဆိုင်ကို ဦးတည်လာသည်။ ။

"ဖေကြီး ..."

ယွန်းရောက်ရောက်ချင်း သူ့အဖေနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းနားမှာ ခဏရပ်ကာနေတော့ ဆိုင်ထဲက အမူးသမားတွေက လိုချင် တောင့်တာနေတဲ့ ပုံတွေနဲ့ ကြည့်လာသည်။ ။

"ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ် တစ်ပတ်အတွင်း မပေးလိုကတော့ ခင်ဗျားသမီးကို သိမ်းမယ်"ပြောကာ ယွန်းရှေ့ကို ဦးတည်လာတော့ မြေလှိုင်းကပါ အနားတိုးလာသည်။ ။

"သွားမယ်နော် ... ချစ်လေး"

"သိပ်မကြာခင် မင်းလေးကိုယ့် လက်ထဲ ရောက်လာတော့မယ်"

သူ့လက်တွေက ယွန်းရဲ့ မေးစွဲနားရောက်လာတော့ နောက်က မြေလှိုင်းက ကိုစိုင်းရဲ့ လက်တွေကို ဖမ်းကိုင်လိုက်စဉ် ယွန်းကလည်း ကိုယ်ကိုနောက်ဆုတ်သွား၏။

"ငါ့ကိုမထိနဲ့ "

"ကိုယ်က ယွန်းရဲ့ အသားကိုမှ ထိချင်တာ။ ကိုယ်ထိရင်ရော ဘာဖြစ်မှာ စိုးလို့ လဲ"

"ရွံ့တယ်"

"ဟားဟား ..."

"မင်းရွံ့တဲ့ အကောင်က မကြာခင် မင်းရဲ့ လင်ဖြစ်တော့မယ် အဲ့အခါ

မှ မင်းရွံ့နိုင်သေးလားလို့ ကြည့်ကြတာပေါ့"

"ဟား ဟား ..."

"လာ ... သွားရအောင် ဟောကောင်တွေ"

"ဖေကြီး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ယွန်းလေးရဲ့ ။ စိတ်ချပါ ယွန်းလေးကိုဖေကြီး သူ
လက်ထဲ မထည့်ပေးပါဘူး"

"အခု အဲဒါပြောရမယ့် အချိန်လား။ ဖေကြီး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ
မြေလှိုင်း ကူညီပါအုံး"
